

a náladu proti demokraticko-republikánské formě Čs. státu a tudíž je proti ní pobouřiti. Objektivní skutková podstata přečinu obžalovanému za vinu kladeného je proto dána.

Po subjektivní stránce stačí ke skutkové podstatě vědomí pachatele o protizákonnosti jeho činění, totiž o tom, že jeho jednání je s to působiti na jiné ve smyslu nepřátelském právním statkům v čís. 1 Šu 14 citovaného zákona uvedeným. Toto vědomí obžalovaného vzal nalézací soud za prokázáno na základě celého zjištěného děje a zejména se zřetelem na to, že projevy byly učiněny ve veřejné schůzi komunistické a že účastníci schůze byli většinou osoby mladistvé, podléhající ve zvýšené míře protiprávnímu působení na jejich cit. Označuje-li stížnost přesvědčení soudu nesprávným a ze skutečností těch nevyplývajícím, nedoličuje tím po zákonu ani dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 9 a), aniž kterého jiného z důvodů v Šu 281 tr. ř. výlučně vypočtených.

Čís. 1995.

Pod skutkovou podstatu přečinu ve smyslu Šu 303 tr. zák. spadá neslušné chování se nejen v době, kdy kněz s průvodem o Božím těle kolem pachatele šel, nýbrž i po celou dobu, po kterou průvod kolem něho přecházel.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, Zm II 63/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 11. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem urážky církve ve smyslu Šu 303 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný stál s kloboukem na hlavě na chodníku v bezprostřední blízkosti průvodu Božího těla, že po vyzvání městského strážníka Antonína B-a, aby se vzdálil, se odebral pouze na opačnou stranu průvodu a že také tam zůstal ostentativně státi, maje hlavu pokrytou kloboukem, že dále neuposlechl ani výzvy P-ského, ubírajícího se za baldachynem, který naň, vzdáleného asi tři kroky, volal, by sňal klobouk, a se také z bezprostřední blízkosti průvodu nevzdálil, nýbrž slyše, že jej P-ský nazval grobiánem, se rozčilil a běžel s kloboukem na hlavě k P-skému až do průvodu a se tam s ním hádal. Jeví se tudíž námitka zmatečné stížnosti, že rozsudek nezjišťuje, jak vzdálen byl obžalovaný od průvodu podruhé, totiž v době výstupu s P-ským, přímo svévolnou, stejně jako její další tvrzení, dle něhož prý svědkové H. a Z. udali, že byli s obžalovaným vzdáleni asi na 20 kroků od průvodu, který již přecházel pryč, neboť onoho údaje o počtu kroků neučinil dle protokolu ze jmenovaných svědků ani ten ani onen, H. pak udal pouze, že, když obžalovanému kdosi srazil klobouk, baldachyn (tedy nikoli průvod) byl již pryč. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. zmatečnou stížnost namítá především, že jednání obžalovaného ne-

zakládá skutkové podstaty přečinu podle §u 303 tr. zák. ani po stránce objektivní. Rozsudek spatřuje prý sice v tom, že obžalovaný nesmekl před průvodem klobouku, jednání ostentativní, nepraví však, v čem záležela tato ostentativnost, zejména pak neuvádí zřetelně, v čem spočívalo neslušné jednání obžalovaného. Zmateční stížnost není v právu. Nejen ostentativním a, jak se praví na jiném místě rozhodovacích důvodů, také provokativním, nýbrž i neslušným shledává rozsudek veškeré shora dle rozsudkových zjištění vyličené jednání obžalovaného, že totiž, prodlévaje ostentativně poblíž průvodu, před průvodem nesmekl a že náboženský úkon dokonce rušil tím, že s kloboukem na hlavě vnikl až do průvodu a tam se s P-ským hádal. Dle přesvědčení nalézacího soudu chtěl obžalovaný ukázati, že pro něho onen náboženský úkon nemá významu, a že proto klobouku nesmekl a proto také s kloboukem na hlavě vnikl do průvodu, kterýmžto neslušným chováním vyvolal pohoršení účastníků průvodu.

Po stránce právní rozsudek uvažuje, že předpis §u 303 tr. zák. platí ve svém nynějším doslovu podle zákona ze dne 20. února 1919, čís. 111 Sb. z. a n. pro každého občana republiky, že náboženské přesvědčení každého občana musí býti respektováno a že náboženské úkony kterékoli církve nebo společnosti náboženské, státem (zákonně) uznané, nesmějí býti rušeny neslušným chováním se rázu pohoršlivého. Zmateční stížnost hájí naproti tomu stanovisko, že církev, která chodí se svými obřady na ulici, musí počítati s tím, že tudy chodí lidé různého vyznání i lidé bez vyznání, kteří nejsou povinni, smekati před něčím, čeho sami neuznávají a co se snad úplně příčí jejich přesvědčení, že tedy nikdo ani v nejbližší vzdálenosti od církevního průvodu není povinen smekati, pouhé přiblížení se průvodu (s pokrytou hlavou) pak že nelze pokládati za chování se neslušné. Než tyto úvahy zmateční stížnosti jsou jednak nesprávnny, jednak se nehodí na počínání si obžalovaného v tomto případě, jak je zjišťuje rozsudek. Neprávem snaží se především zmateční stížnost vykazovati státem zákonně uznané církve a společnosti náboženské s jejich náboženskými úkony zejména s průvody z ulic a jiných veřejně přístupných prostranství. Majít' dle §u 122 ústavní listiny všichni obyvatelé republiky Československé právo vykonávati veřejně i soukromě jakékoli vyznání, náboženství neb víru s jediným omezením, by totiž tento výkon nebyl v neshodě s veřejným pořádkem a řádem nebo s dobrými mravy. Za tohoto předpokladu smějí tudíž náboženské úkony, včetně průvodů, býti konány i na veřejných ulicích a jiných veřejně přístupných prostranstvích. Je sice pravda, že dle §u 123 ústavní listiny nesmí nikdo býti ani přímo ani nepřímo nucen k účasti na jakémkoli náboženském úkonu, ač ovšem opět s jistým omezením, totiž s výhradou práv, plynoucích z moci otcovské nebo poručenské. Než tato zásada rázu čistě negativního nemá zřejmě nic společného se zákonným ustanovením §u 303 tr. zák., stihajícím trestně neslušné chování se v čas veřejného provozování náboženství, z něhož může jiným vzejíti pohoršení. Onomu právu, zaručenému §em 122 ústavní listiny všem obyvatelům republiky, vykonávati své náboženství i veřejně, odpovídá na druhé straně povinnost, uložená předpisem §u 303 tr. zák., rovněž všem obyvatelům státu,

tudíž mimo jiné i osobám bez vyznání, nechovati se v čase veřejného provozování náboženství neslušným způsobem, tamtéž blíže naznačeným. Ze shora uvedených skutkových zjištění a k nim připojených úvah rozsudkových je zjevno, že neslušné chování se obžalovaného nespatřuje rozsudek v pouhém nesmeknutí, v pouhém přiblížení se průvodu s pokrytou hlavou, nýbrž v onom jeho celkovém jednání, které vyvrcholilo v tom, že obžalovaný s kloboukem na hlavě běžel, vnikl až do průvodu a se tam s P-ským hádal, které však nalézací soud zřejmě vzhledem na tento zjev jakož i na skutečnost, že obžalovaný již na předchozí výzvu strážníkovu, by se vzdálil, se odebral pouze na opačnou stranu průvodu a také tam zůstal ostentativně státi, maje hlavu pokrytou kloboukem, shledal právem ostentativním a provokativním, zároveň však i neslušným již od počátku, totiž již od té doby, kdy obžalovaný dle rozsudkového zjištění pouze stál v bezprostřední blízkosti průvodu s kloboukem na hlavě.

Také další námitka zmateční stížnosti, že, patrně v době výstupu obžalovaného s P-ským, kněz byl již poodešel a se tedy dle názoru stížnosti nejednalo již o náboženský obřad, je právně bezpodstatná. Povinností obžalovaného bylo chovati se slušně a nepohoršlivě po celou dobu, po kterou podle něho přecházel průvod. Tuto povinnost porušil obžalovaný tím povážlivěji, že vnikl do průvodu s kloboukem na hlavě a se tam hádal s P-ským, který se dle rozsudkového zjištění ubíral za baldachýnem. S posléze uvedeným zjištěním rozsudkovým nedá se však uvésti v soulad tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný chtěl pouze zjistiti P-ského. Povahy chování se neslušného ve smyslu §u 303 tr. zák. nebylo by však pozbylo počínání obžalovaného zejména od té chvíle, kdy s kloboukem na hlavě běžel do průvodu a se tam s P-ským hádal, žádaje ho, by svůj výrok (P-ský nazval před tím obžalovaného dle rozsudkového zjištění »grobíánem«) odvolal, ani tehdy, odpovídal-li by skutečnosti údaj svědků H-a a Z-a, zaznamenaný i v rozsudkových důvodech, dle něhož obžalovanému někdo dříve, než se přiblížil k P-skému, srazil s hlavy klobouk. Jednak choval se obžalovaný způsobem ve smyslu §u 303 tr. zák. neslušným již před tímto výstupem, jednak dlužno v onom skutku neznámého spatřovati, byť i nepřístojný, projev pohoršení, které vyvolal obžalovaný u účastníků průvodu již svým předchozím neslušným chováním se a dlužno jako přímo nejapný označiti pokus zmateční stížnosti, používající onoho výjevu k námitce, že se obžalovaný přiblížil k průvodu s hlavou nepokrytou. Rozsudek ostatně zjišťuje, že obžalovaný vnikl do průvodu s kloboukem na hlavě.

Čís. 1996.

Smilné činy, páchané učitelem na žákyních.

Pohlavní zneužití (§ 128 tr. zák.) nelze spatřovati v pouhém plácání po zádech nebo stehnách, nelze však je omeziti ani na zneužití pohlavního údu, ani na přímé styky některé části těla pachatelova s (nezahalenou, nahou) částí těla zneužité osoby; stačí i zneužití (ohmatávání) jiných částí těla, byť i oděvem zakrytých (prsou, nohou, zadnice), ob-